

Weer

Tot op de huid

Christiaan Bakker

Waarom mag ik de winkel niet in? Het antwoord is gedecideerd, maar kortaf: corona. 'O, ik heb wel een mondkapje hoor.' De handen grijpen naar een dosis lucht die geacht wordt mee te verplaatsen met de handen naar het gelaat. Met succes. De vierjarige winkelier laat de zesjarige klant binnen in hun 'speelgoedwinkel'.

Het virus is nog steeds aan een opmars bezig. Het rolt van golf naar golf en van long naar hoofd, naar kinderhoofd. Mijn eerste reactie aan de keukentafel waar ik het schouwspel waarneem, is er een van verbazing. Het virus dringt zelfs kleuterhoofden binnen. Tegelijk bestaat spelen uit het naspelen van de realiteit. Sterker, geduren-

de 25 procent van het leven van een vierjarig mens giert corona rond.

Het immer durende virus-echec zorgt inmiddels voor de eerste ronde van mensen die hun verjaardag voor de tweede keer 'gelocked' moeten vieren. Vier seizoenen van mijn en uw leven zingt het virus de boventoon in alle gesprekken. Het weer moet zich tevreden stellen met een summiere tweede plaats in onze conversaties. Het weer en de mening erover is als staat van de natie aan verval onderhevig.

En dat terwijl het weer zo zijn best doet en strijdt voor onze aandacht. Een winter die de lente inhaalt. Ik rij een dag later met sneeuwvlokken naar het zieken-

huis. Het maakt weinig indruk meer. Hier doen we het niet voor. Te weinig om mijn stuk gefilosofeerde hersenpan vrolijk te krijgen. De koek lijkt op.

Het spreekuur begint desondanks en ik zie mevrouw Godin, een Surinaamse vijftigjarige dame uit Haarlem met lipoedeem. Dat is een lastige combinatie van een gevoelige huid, niet proportionele vetophoppingen in de benen en blauwe plekken. Het ontstaat vanaf de puberteit en kan zonder alertheid op gewicht en beweging, verergeren. De vetcellen blijven honger houden en maken rondom ontsteking aan. Zuurstofftekort ontstaat en een pijnsignaal verschijnt. De huid staat in brand! Blussen is verdraaide lastig als de vetbrand al woekert. En vaak huselt het vet van de aandoening met overgewicht.

Ik pols hoe het is. Het is een lastig jaar geweest en er volgt een

Ik pols hoe het is. Het is een lastig jaar geweest en er volgt een reeks aan onthutsende belevissen

reeks aan onthutsende belevissen van depressiviteit bij haar dochter, baan verliezen, eenzaamheid en een operatie aan de knie. 'Nou, dat klinkt als een heel heftig jaar', reflecteer ik op haar episode.

'Dat is zo. Maar het allerergste is dat ik last blijf houden van uw naam!' Een lachsalvo volgt en haar lijf schudt op en neer. En nog harder bij mijn onderzoekende vragende ogen. Ik ben even stil. En snap er niks van. Ik kijk naar het vrolijke gezicht en dan valt het kwartje: 'Nou, gelukkig staat er geen Banket voor mijn naam, dan had u er nog heel anders voorgestaan!' We lachen samen wat af en ik complimenteer haar met haar vrolijkheid. Die mijn dag ook helemaal opfleurt. We besluiten haar noodtoestand aan te pakken met de draad van vóór de landelijke noodtoestand. Ze gaat goedgehumt met stappenteller en schema voor de fysiotherapeut weer 'in de benen'. Aan het eind de dag rij ik tevreden terug en geniet van de hagelstenen tegen de ruiten.

.....
▶ Christiaan Bakker is dermatoloog in ziekenhuis Nij Smellinghe